

Sygn. akt IV Ka 663/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

del. SR Anna Cieciora

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Urbańskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 roku

sprawy **S. K.**

oskarżonego z art. 35 ust. 1 a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 17 września 2013 roku sygn. akt II K 412/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego S. K. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.**

Sygn. akt IV Ka 663/13

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że w okresie od 04 lutego 2012 roku do 10 marca 2012 roku w miejscowości R.nr (...), gm. M., powiat (...), woj. (...) znęcał się nad zwierzętami gospodarskimi (bydło 9 sztuk), w ten sposób, że utrzymywał zwierzęta w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym w stanie rażącego niechlujstwa, **tj. o czyn z art. 35 ust. 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 17 września 2013 roku w sprawie II K 412/13 uznał oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że za datę końcową przyjął „08 marca 2013 roku” w miejsce „10 marca 2013 roku” i wymierzył mu na podstawie art. 31 ust 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 roku Nr 106 poz. 1002 z póź. zm.) karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

- zwolnił oskarżonego od opłat i wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył w całości oskarżony S. K..

Z treści apelacji wynika, że została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na uznaniu oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje

Apelacja okazała się zasadna w takim stopniu, iż na skutek jej wniesienia zaistniały podstawy do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy procedując w przedmiotowej sprawie dopuścił się bowiem naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku, a przede wszystkim podstawowej zasady procesu karnego tj. zasady bezpośredniości.

Na rozprawie w dniu 17 września 2013 r. postąpił bowiem wbrew dyspozycji art. 392 § 1 k.p.k. odstępując od bezpośredniego przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków G. K. i K. W., podczas kiedy to oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał składania wyjaśnień, a przesłuchany w sprawie jedyny świadek K. K. nie podała niczego co potwierdzałoby zarzut aktu oskarżenia.

W świetle treści powołanego powyżej przepisu bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka nie jest niezbędne tylko wtedy jeżeli dowód taki nie ma zasadniczego znaczenia dla sprawy, nie pozostaje w zasadniczej sprzeczności z innymi dowodami i jest wewnętrznie niesprzeczny. Jeżeli natomiast zeznania świadka dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, a przy tym są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego lub innymi dowodami w sprawie, to nieodzowne jest bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z tych zeznań na rozprawie głównej. Niedopuszczalne jest więc zastosowanie przepisu art. 392 § 1 k.p.k. i odczytanie na jego podstawie protokołu przesłuchania danego świadka, sporządzonego przed rozprawą główną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 1994 r., sygn. akt III KRN 120/94, OSNKW 1995/1-2/8).

Jedną z podstawowych dyrektyw wynikających z zasady bezpośredniości jest dyrektywa, że sąd orzeka na podstawie dowodów, które bezpośrednio przeprowadził. Jedynie wyjątkowo bezpośrednio przeprowadzenie dowodu na rozprawie może być zastąpione jego ujawnieniem, na co wskazują m. in. przepisy art.391 – 394 kpk. Zgodnie z regułami wykładni, przepisy wyjątkowe nie mogą być interpretowane rozszerzająco.

W żadnym razie nie można było uznać w niniejszej sprawie, że bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z zeznań wymienionych wyżej świadków nie jest niezbędne. Zeznania G. K. i K. W., jako naocznych świadków przetrzymywania przez oskarżonego bydła w niewłaściwych warunkach bytowania, dotyczą okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy. Ich zeznania stanowią w istocie fundament oskarżenia. Do tego znacząca jest przy tym okoliczność, iż oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, aby miał przetrzymywać swoje gospodarskie zwierzęta w złych warunkach.

Wobec braku możliwości procedowania w trybie art. 392 § 1 kpk, Sąd Rejonowy winien był, wedle zasady bezpośredniości, przesłuchać ww. świadków bezpośrednio na rozprawie - w sposób pozwalający mu na bezpośrednio zetknięcie się z dowodem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1980 r. KRN 96/80, LEX 19709).

Nadto zauważyć należy, iż nie istniały żadne przeszkody uniemożliwiające przesłuchanie tychże świadków, bo do takich nie można zaliczyć ich niestawiennictwa.

Nie sposób przejść również obok zaniedbania ze strony sądu merytorycznego jakim było zaniechanie przeprowadzenia dowodów z przesłuchania świadków J. K. i A. S. - pracowników Urzędu Gminy w M. dokonujących wraz z lekarzem weterynarii G. K. w dniu 02 marca 2012 roku kontroli w gospodarstwie oskarżonego. Dowody te zostały przez Sąd Rejonowy zbagatelizowane, a zdają się być tymi, które oddają rzeczywisty sposób postępowania oskarżonego z

hodowanymi przez niego zwierzętami. Wszak pracownicy ci przeprowadzając czynności w gospodarstwie oskarżonego mieli wiedzę na temat warunków przetrzymywania w nim zwierząt.

Wreszcie wskazać należy na rozbieżności pomiędzy czasokresem zarzutu aktu oskarżenia a datą czynu przypisanego w wyroku.

Skarga publiczna zarzuciła oskarżonemu popełnienie przestępstwa w okresie od 04 lutego 2012 roku do 10 marca 2012 roku (a więc w czasie 1 miesiąca i 6 dni), zaś Sąd Rejonowy przyjął, że zostało ono popełnione w okresie od 04 lutego 2012 roku do 08 marca 2013 roku (a więc w czasie 1 roku, 1 miesiąca i 4 dni) i w żaden sposób swojego stanowiska w tym względzie nie uzasadnił.

Przedstawione powyżej uchybienia tworzą jakość, która powoduje, że zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Podczas ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy winien przede wszystkim przeprowadzić ponownie postępowanie z poszanowaniem zasad określonych w kodeksie postępowania karnego, uzupełnić materiał dowodowy we wskazanym wyżej kierunku i dokonać prawidłowej jego oceny, a decydując się na jakiegokolwiek zmiany w opisie czynu w stosunku do propozycji skargi publicznej należycie je uzasadnić.